

отредените си дни. Слугите на демона се издигаха в шеметни висоти и също тъй бързо падаха в шеметни дълбини. Не бе простено на праведника да взима тяхното оръжие и да се бори с тях.

Праведникът имаше само едно оръжие. Божията правда.

Защото тя му бе дарила Клокотница.

Защото тя бе изпълнила дълголетния блян на рода му.

И от нея сега той очакваше защита и закрила.

Хладен ветрец брулеше състарялото му лице с ледена ласка. Модрото небе бледнееше в хладна тръпка. Продълговатите облаци станаха тъмносиви като стомана, с алени като бакър ръбове. На за-ник, море от злато се бе разляло зад тъмния рид на Дервента. Кубетата на църквите в Трапезица гаснеха. Връз бойниците на Момина крепост вече палеха огньове. По Еков друм се нивеше голям керван търговци, отправен към северната градска порта, при „Св. Петър и Павел“ Етър шумеше, пълноводен, носейки от юг буѝните си талази, виещ се като огромен змей – в многобройни пръстени – около царската твърдина. В Долна махала, във фрушкото заселище, блесваха една по една ситни светливи точки. Друмовете, които излизаха към север и юг, към изник и заник, се белееха като тънки нишки, които се кръстосваха при обраслите с буйна зеленина проломи.

По витите стълби на кулата на „Св. Спас“ се разнесоха леки стъпки. Гласът на Елена прозвуча задъхан в тревога.

– Татко! Татко!

Сърцето му се блъсна в тъпа болка. Дъщеря му бе развълнувана от някаква вест. Радостна? Тъжна? Той нямаше вече сили да понася нищо. Заслуша се изтръпнал в бързите стъпки, които доближаваха. Вратата, която извеждаше към площадката, се отвори. Тънката снага на царкинята израстна сред високия портал.

– Пристигнаха гончи от Никея! Протосеваст Контостефанос донесе писмо от кир Ватаци! – тя подаде на баща си посланието, което императорът му изпращаше в отговор на неговото писмо...